

Gange om Aaret; der udbetales dem saa som Bjærgeløn en Tredjedel af det indkomne, og ikke mere. Smidleriid har Udvalget faaet tilstillet en Genpart af en Skrivelse fra Finansministeriet, der imidlertid først er kommen det i Hænde i Gaar Eftermiddags, hvorfor den ikke har kunnet foreligge her i Aftens. Ved denne Skrivelse er Udvalget blevet opmærksom paa, at der ved den her nævnte Bestemmelse habes noget mere for Dje. Der findes nemlig i samme § 36 i Begyndelsen en Bestemmelse, hvori der, efter at der er talt om Aukeres Opfistning og henvist til de derom gældende Bestemmelser, staar, at „med Hensyn til andet Gods, der maatte være nedsynken paa Havets Bund forholdes derimod efter nærværende For Anordnings almindelige Forskrifter, for saa vidt samme derpaa ere anvendelige, dog saaledes, at Fjnderen som i øvrigt i Overensstemmelse dermed haver at gøre uførtøbet Anmeldelse for Øvrigheden, foruden den ham efter § 31 tilkommende Bjærgeløn nyder særlig Godtgørelse for Arbejde og Omkostninger ved Godssets Optagelse; hvorhos Vi, for saa vidt Godsset hjemfalder til Vor Kasse, forbeholder Os, efter Omstændighederne, ganske eller tildeels at skænke Fjnderen ogsaa det Os saaledes tilfaldne, saa fremt Vi, efter Genstandenes Værdi og Bestaffenhed, maatte finde det passende, som yderligere Opmuntring til Borttagelse af Ting, som besvære Sejlsadsen“. Det er en Bestemmelse, som i Mod sætning til den, jeg omtalte tidligere, har meget stor praktisk Betydning. Den finder Anvendelse, kan jeg næsten sige, paa alle de Steder, hvor Strandinger ere hyppige, idet Beboerne fra Havets Bund optage Kul, Metal og andre saadanne Genstande, og naar Værdien er under 10 Kr., kan Politimesteren give den paagældende Lov til at beholde Tingene. Men ere de mere værd, andrage de hos Finansministeriet om at faa Lov til at beholde Sagerne for deres Ulejlighed, og naar Amtmanden anbefaler det, hvad han i Reglen gør efter Politimesterens Indstilling, saa de denne Ret. Praksis har nu udviklet sig til, ikke alene at indbefatte de Ting, som optages fra Havets Bund, men ogsaa andre Ting. Naar f. Eks. en Baad er ude paa Fiskeri og finder et større Stykke Tømmer, som er mere end 10 Kr. værd, og man har haft Ulejlighed med at slæbe det et Par Mil ind for at faa det bjærget, kommer der Andragende om Tilladelse til at beholde det, og den gives. Som jeg bemærkede, har Udvalget ved sit Vædringsforslag, der gaar ud paa at udelade Bestemmelsen i sidste Punktum af 3dje Stykke i Lovforslaget § 4 om Finansministeriets Ret til at overlade Bjærgerne det

bjærgede, kun taget Hensyn til, hvad ogsaa Sammenhængen ganske naturligt viser, det, der driver i Land, og det er kun med Hensyn til dette, at vi egentlig have tænkt paa, at Bestemmelsen skulde ndgaa. Hvorfor man i Udvalget vil stille sig med Hensyn til Reglerne i den ny Lov om, hvad der optages fra Havets Bund eller drages ind til Kysten, kan jeg ikke sige bestemt, men jeg antager ikke, at det er en Sag, der vil volde nogen som helst Vansteligheid; jeg skal vise, hvorledes denne forandrede Bestemmelse efter min Mening kommer ind, naar jeg naar til at omtale Vædringsforslag Nr. 26 til § 10. — Vi have endnu til § 4 stillet et Par Vædringer under Nr. 15 og 16, hvis Begrundelse turde være selvsølgelig og ikke trænger til nærmere Udvikling.

Jeg gaar dernæst over til § 6, hvor der er stillet Forslag om en anden Affattelse af Paragraffen, hvilket vi naturligvis have gjort i den Tro, at vor Affattelse maatte være heldigere. Der staar nemlig i Slutningen: „Indstrander Skib, uden at der er nogen til Stede, som kan træde i Ejerens Sted, maa det uden for Nødstiftelse tilfælde ikkun bortes med Politiets Tilladelse.“ Men hvilke ere egentlig disse Nødstiftelse, i hvilke Skibet kan bortes uden Politiets Tilladelse. Ja, det omtales ikke; men der er et meget nærliggende Nødstiftelse, som kan være til Stede altid, naar et Skib strander, og der tilsyneladende ingen Folk ere til Stede, nemlig det, at der om Bord i Skibet nede i Kojerne kan ligge Folk syge og hjælpeløse. Derfor tror jeg ikke, det gaar an, at man ganske i Almindelighed sætter Forbud imod, at et Skib, paa hvilket der tilsyneladende ingen Folk ere til Stede, som kunne træde i Ejerens Sted, kan bortes. Det forekommer mig at være naturligt, saa snart et Skib strander, at de tilstedeværende gaa om Bord og undersøge Skibet for at se, om der ikke er Folk om Bord, som trænge til øjeblikkelig Hjælp, hvis Liv det gælder. Der er heller ikke nogen Grund til at frygte for, at det maatte føre til Misbrug; thi hvad angaar Bjærgningen af et saadant Skib, gælder jo Bestemmelsen i § 7 om, at intet maa foretages, før Politiet kommer til Stede, med mindre det er nødvendigt, og man maa i saa Fald sørge for, at det sker paa en saadan Maade, at Politiet er i Stand til at undersøge Sagen og forvisse sig om, at intet er forvansket. Vi tillade os at foreslaa en ny Affattelse af § 6, som findes under Vædringsforslag Nr. 17.

Til § 7 have vi foreslaaet, at ved Siden af „Politiet“ Ordene: „eller Told-